

Очі твої, злочинно-гречні,  
Сліплять, як сонце на екваторі.  
А слова твої небезпечні —  
Як набої в палаючій ватрі.

Незбагненні, немов азіати,  
Гріхи твої усміхненолиці.  
І страшно коло тебе стояти,  
Як зимою коло криниці.

Твоїх пальців холодний подув  
Зірвав мого серця листик.  
Страх мій перетворився на подив  
Рук твоїх — авантюристок.

Ти рішуча була, як повстання,  
Рахувала секунди бою.  
Кожен раз я казав: це остання,  
Це остання розмова з тобою.

Взяв я з твого солодковластя  
Поцілунками тіло потяте.  
Подив мій перетворився на щастя  
Заколисаного дитяти.

Кожен раз я прощався навіки  
З тобою, улюблена зморо,  
А ти навіть не розтуляла повіки,  
Знаючи, що повернуся скоро.